

Néhány szót rólam:

Hosszú út vezetett el odáig, hogy mára nyugodt szívvel és biztonsággal ajánlok csoportos és egyéni támogatást másoknak.

A pályámat gyógypedagógusként kezdtem. 25 éven át töltöttem a napjaimat autizmussal, értelmi fogyatékkal élő emberek között. Hihetetlenül intenzív tanulási időszak volt ez az életemben.

Ennek az időnek a nagy része egy civil fenntartású intézményrendszer létrehozásáról és működtetéséről szólt, aminek az épületei az otthonom szomszédságában alakultak, az udvarunk pedig gyakorlatilag közös volt.

Ide születtek sorra a gyerekeim, mind a négyen, akiknek így a másság és az együttélés különleges, tőlünk jelentősen eltérő világlátású emberekkel, már kisgyerekkoruktól kezdve természetes közeg lett. Sokat keresgáltunk, hogyan lehetne ezt a természetes közeget megtalálni a gyerekek számára az óvodás és iskolás pályafutásukhoz, míg rátaláltunk a waldorf óvodára és iskolára Gödöllőn és onnantól második otthonunk lett az a világ, a waldorf világa. Mind a munkámhoz kapcsolódó emberek, mind pedig a gyerekeim kapcsán a waldorf közösség olyan tanulási bőséget adott a világról, az emberről magamról, amiért ma is hálás vagyok mindenkinek, akikkel életemnek ebben a szakaszában összekötött a sors titokzatos fonala.

Később egy családi vállalkozás folytatása mellett döntött a családjunk, mert a gyerekeim nagyszülei által megteremtett értékeket sem akartuk veszni hagyni, így egy egészen más területre vezetett az utam. A forprofit szférában más volt az élet, mint az addig megszokott nonprofit szociális szektorban.

Újra tanulni kezdtem, és a gyógypedagógus és szociális munkás végzettségeim mellé egy változás és válságmenedzsmenti tudást adó turnaround menedzsment mba szakot is elvégeztem, hogy a gyárigazgatói életemet is hitelesen tudjam vinni, ameddig szükséges.

Ötven éves koromig csak álom volt az írás. Nagyon régen dédelgettem magamban, hogy egyszer írni fogok, amikor egy betegség ágyba „parancsolt” és mást, mint írni nem is tudtam volna. Átértékeltem a dolgaimat és megértettem az üzenetet, amit a testem küldött. Először nekiláttam, hogy leírjam azokat a meséket, amiket 15 éven keresztül meséltem minden este a gyerekeimnek az esti összebújós szent időnkben. A meséket együtt alakítottuk és éltük, s olyan erős kötelék jött létre köztem és a mesék között, hogy évekkel később sem okozott gondot leírni azokat.

Egy ismerősöm biztatására nemsokára elkezdtem felnőtteknek is írni. Nem is tudom, melyik nagyobb felelősség. A gyerekeket ugyanolyan komolyan kell venni, mint a felnőtteket, de mégis gyerekeknek írni valahol könnyedebb, hálás dolog. A gyerekeknek a mesék azt kell, hogy közvetítsék, hogy a világ szép, jó, érdekes és érdemes volt idejönniük. Ilyenkor a gyermeki lényemhez kapcsolódom és ettől minden olyan békés és harmonikus lesz.

A felnőtteknek más az üzenet. A felnőtt már tudja, hogy a világ alapvetően a szépség, a jóság és a harmónia világa, de látja az árnyékot is, ami erre a harmóniára rávetül. Azt is tudja, hogy egy ilyen világ megteremtéséhez felelős és tudatos emberekre van szükség. A felnőtt már nem kapja készen a csodát. Neki kell véghez vinni nap, mint nap. Ehhez megkaphat minden segítséget, ha hajlandó észrevenni és elfogadni a szeretetet, ami a világban mindig mindenhol jelen van, de nem tolakodik, nem ül a nyakunkra, mint a gondjaink.

A szeretetért nekünk kell kinyújtani a kezünket akkor is, ha fáradtak vagyunk, akkor is, ha fáj, akkor is, ha úgy tűnik, nincs remény. A felnőtteknek szóló könyveim arra keresik a választ, hogyan is csináljuk az életet? Hogyan lehetünk valóban felnőtt emberek, akik nem várják a szeretetet, hanem felelősséggel keresik és adják? Hogyan élhetünk felnőttként teljes és értelmes életet ebben a válságokkal terhelt korban?

Egy jó évtizede foglalkozom improvizációs színházzal. Az itt tanultak nagy hatással vannak az írásaimra, mert ezek az alkotások is egyfajta kreatív szellemi térben jönnek létre. Ahogy, improvizációs színészként belépek a színpadra és akkor és ott alakul ki mű, úgy lépek be íróként az irodalom kreatív tereibe, amikor írok.

Szintén egy évtizede találkoztam egy olyan, egyszerre tudományos, egyszerre szellemi keretrendszerrel, amely áthatja az életem minden alkotó területét. Ez az Ökopszichológia. Az Ökopszichológiai Intézet munkatársaként és az Ökopszichológiai Egyesület egyik vezetőjeként elkötelezettje lettem annak, hogy emberként hogyan találjunk vissza az egészséges természetkapcsolathoz. Hogyan találjuk meg újra a helyünket a világ nagy rendszereiben úgy, hogy a fejlődés kerekét hajtva élhetőbb világot alkossunk a jövőben gyermekeinknek.

Az egyéni támogatáshoz kiváló keretet ad az a tudás, amit az Ökopszichológiai Intézet, Green-coaching practitioner képzésén kapok, így ebbe a keretbe tudom beintegrálni azt a sok éves tapasztalatot, amire eddigi életem során az emberekkel való munkákban szert tettem.

Idén a „Mesélő gyakorló körökben” csoportos formában már elkezdtem dolgozni a felnőtteknek szóló írásaim felhasználásával néhány bátor és nyitott jelentkezővel. A rendhagyó könyvbemutatók elsősorban olyan kisgyermekes szülőknak szólnak, akik szeretnék a lehető legtöbbet kihozni a közös mesélésekből, vagy egyszerűen érdekli őket, hogyan hat a mese a mesehallgatóra és a mesélőre. És leginkább azoknak, akik nyitottak a waldorf paedagógia mélységeire ezzel a témával kapcsolatban!

Turba Attila
www.meselokiado.hu